

רפת אליפז

"באים באהבה"

קיבוץ אליפז עלה לקרקע בשנת '83 וכיום יש בו 50 חברים. הקיבוץ מתגאה כי הרפת שלו היא הדרומית ביותר בארץ. הקיבוץ עבר תהליך הפרטה לפני כ-3 חודשים וחבריו מתפרנסים ממטעי תמרים, חממות קאנביס וענף תיירות פנים מצליח הכולל צימרים, סיורי מדבר, הדרכות וטיולים •

החמוש בעגילי אונניים עד שהתנוכים נעלמים, מחייך ואומר "אורית אוהבת את הפרות וזו באמת אהבה מיוחדת". כשאנחנו יושבים במשרדי הרפת ומדברים, אורית פותחת ואומרת "דורון מספר 1 ואני אחרי מספר 2" כשאני אומר לה כי לדעתי לא בטוח מי הוא מי, שניהם מחייכים.

בואו מדבר על הבעיות?

"תשמע, הבעיות שלנו הן הבעיות הרגילות בערבה, שזה אומר חום, מיקום ומרחק, כמו גם הרחק ממקורות המזון והצרכנים. בנוסף יש לנו את הבעיות המיוחדות לנו כמו מחסור בהשקעות ובתשתיות כי הרפת בת 30 שנה וצריך להשקיע אך זה תהליך ארוך ומסורבל. כמו כן בקיץ יש את הסיפור של מחסור בעובדים ובכוח אדם מיומן ומקצועי".

את פני מקבלים הזוג משולם, אורית ודורון, המנהלים את רפת אליפז מאז שהגיעו לקיבוץ בשנת '94. לזוג 3 ילדים וגם לאחר 30 שנות נישואין ועבודה משותפת, קשה שלא להבחין בקשר המיוחד בין השניים. אין בכלל ספק כי הזוג משולם ראוי ושווה כתבה נפרדת, השניים, באים באהבה גדולה לעבודתם ברפת, מי שלא ראה את אורית מתנשקת עם הפרות, לא ראה מחזה דומה מעולם. הפרות ברפת אליפז זוכות לשמות פרטיים ולא רק למספר אוזן. וניתן לומר בוודאות כי הזוג המיוחד הזה, מתחזק את הרפת, כבייבי הפרטי ובאהבה אין קץ. אורית "הילדים שלנו יודעים כי הרפת לפני הכל ואם יש בעיה אנחנו כאן מיד. מיותר לציין כי הימים הקשים ביותר, שלי, הם כשדורון מודיע לי על פרות ההולכות בדרך כל בשר. אך אלו החיים וכל עוד הן כאן, אנחנו נותנים להן אהבה". דורון, טיפוס צבעוני בפני עצמו

באים באהבה גדולה. אורית ודורון משולם

מכירה כל פרה בשם. אורית

מה הייתם מצפים מהמשלה?

"שמירה על המכסות ולא לשחוק את מחיר המטרה, הקלה בהעסקת עובדים זרים, מענקים או הלוואות להשקעות כמו לכל מפעל בארץ. לא רוצים יותר מדי ולא רוצים טובות מיוחדות, רק שיתנו לנו להתפרנס בכבוד וביטחון כלכלי לטווח הארוך".

מרגישים רחוק מהלב ומה עין?

"כן ובגדול, הערבה אמורה להיות גן עדן לחקלאות ותראה מה קורה כאן, פשוט חבל. הגיע הזמן שיבינו שם למעלה כי יש כאן אנשי אדמה חרוצים הרוצים לעבוד ולהתפרנס בכבוד"

פרויקט ערבה?

דורון "ראשית אין בכלל ספק כי זהו פרויקט מבורך ולראיה הצטרפנו אליו ואנחנו מאמינים בו ושבעי רצון משיתוף הפעולה בין הרפת לבין התזונאי הכלכלן ואנשי המקצוע הנוספים. הפרויקט מאפשר הידברות קלה יותר, מקצועית ומובנת בין הרפת לבין מוסדות הקיבוץ. לדעתי, הפרויקט חייב להמשיך כמה שנים בכדי שנראה את ההבדל והשינוי שאנו רוצים יהיה. אני חייב לציין את שיתוף הפעולה שיש לנו עם חיים נעימי שהוא יועץ רפת וחבר בהנהלת הרפת".

אורית "הפרויקט בא מתוך רצון לעזור לכל הרפתות ולהתאחד שזה כשלעצמו פעולה מבורכת כי עד עכשיו לא היה שיתוף פעולה מקצועי".

איך זה לגור כאן? בסוף העולם?

דורון "זה מרכז העולם שלנו ואנחנו אוהבים את המדבר ואת הערבה. זר לא יבין זאת, לא מחליפים את הערבה לעולם". ▲

רפת אליפז תעודת זהות

331 חולבות ו-253 עגלות מכסה של 3.540 מיליון מצפים לתוספת כ-90 אלף ליטר. 3 חליבות ביום 8 עובדים, שכירים ועובדים זרים. מכון חליבה שדירת דג של 24 ser עמדות. קונים מזון מוכן מקבוצת יבנה כולל פרמיקסים ואת השחתות מוסיפים לבד. דורון "בחדשים האחרונים מלווה את הרפת התזונאי של 'פרוג' קט' בר' אמיר בלוק ולפניו נהנינו משירותיו המקצועיים של שמעון כרמי".

ואיך הקיץ?

"מקלחים את כל העדר בין 7 ל-8 מקלחות ביום, יש לנו מעט מאווררים ומקווה שנמצא תקציב לתוספת מאווררים לקראת הקיץ הזה. מבחינת צל אנחנו גבוליים מאוד ויש לנו 17 מ"ר מקורה לפרה".

איך אתם רואים את ענף הרפת?

"ענף מרתק מעניין עתיר דאגות וחוסר וודאות".

אז למה אתם עדיין כאן?

אורית "אמונה, אנחנו מאמינים בחקלאות הישראלית. בשבילנו זה כל החיים. מה גם שהרפת זו אהבה גדולה אני לא רואה את חיי ללא הרפת ואפילו הילדים שלנו יודעים שקודם כל הרפת".